

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΝΣΙΟΝ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΝ

Εβδομαδιαία έκδοσ# Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΙΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017. ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

«Ανάμνησις τῆς ἀπὸ τοῦ παραδείσου ἔξορίας τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ».
Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης. Φωτεινῆς μάρτυρος τῆς Σαμαρείδος καὶ τῶν σὺν αὐτῇ,
θεοκλήτου καὶ λοιπῶν μαρτύρων, Ἰωάννου νεομάρτυρος τοῦ Κάλφα ἐν Κων/πόλει.
Ἔτος 10^{ον} Τεύχος 423

Ἥμαρτον, Κύριε, ἠνομήσαμεν

Η παρθενία και το κατά πάντα καθρό και αγνό σώμα, μόνο του, δεν μας σώζει, όπως νομίζεται. Τούτο το βλέπουμε στους λόγους του Κυρίου μας με την παραβολή των δέκα παρθένων από τις οποίες σώθηκαν οι πέντε. Την παρατήρηση αυτή κάνει σε ομιλία του ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος απευθυνόμενος σε μοναχούς αδελφούς του. Το ίδιο υπονοεί ο Απόστολος Παύλος με ένα δικό του τρόπο γράφοντας προς τους Κορινθίους: «Πάσα αμαρτία εκτός του σώματός εστιν· Ο δε πορνεύων εις το ίδιο σώμα αμαρτάνει» (Α΄ Κορ. Κεφ. ΣΤ΄ 8) Προφανώς συμβαίνει τούτο διότι την όποια αμαρτία μας, κοστολογεί πρώτον ο φυσικός νόμος που έχουμε όλοι μέσα μας και που λέγεται συνείδηση. Κατόπιν την καταχωρεί στο αρχείο, που όλοι φέρουμε και λέγεται ψυχή, απ' όπου μετά την πτώση μας εκβράζονται οι οδύνες, οι λεγόμενες τύψεις, οι οποίες συνοδεύουν τον κάθε αμαρτωλό και που

όσο βαρύτερο είναι το έγκλημά του, τόσο ευκολότερα τον αποκαλύπτει και στις αρμόδιες δικαστικές υπηρεσίες του κόσμου τούτου, μέσα από την αμηχανία και εσωτερική εμπλοκή των φυσικών του μηχανισμών. Ο ίδιος Άγιος, που αναφέραμε πιο πάνω, επισημαίνει στο ακροατήριο του τότε, ότι και η πιο μεγάλη φιλανθρωπία που κάναμε, μοιράσαντες τις περιουσίες μας σε φτωχούς συνανθρώπους, δεν μας σώζει αφού γεννηθήκαμε χωρίς τίποτα απολύτως και ό,τι δώσαμε δεν ήταν δικά μας αλλά δώρα του Θεού.

Το μόνο, ίσως, ελπιδοφόρο για τη σωτηρία μας, είναι να ακούσουμε καλά και να βιώσουμε το «Μετανοείτε» του Χριστού μας και του Ιωάννου του Προδρόμου. Δηλαδή, η προσωπική μας αυτογνωσία, η μετάνοια και τα δάκρυά μας, αυτά και μόνον αυτά με το ποσοστό της ειλικρίνειας κάμπτουν και υπερβάλλουν την υπερηφάνεια και φέρνουν την ταπείνωση προς την οποία ο Θεός χαρίζει το έλεός Του. «Ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοί δε δίδωσι χάριν». Δεν αποκλείεται, ίσως, η εντολή του Χριστού που δίνει να αγαπάμε το Θεό με όλη μας την καρδιά, όλη μας την ψυχή, όλη μας τη διάνοια και όλη τη δύναμή μας και τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας, να θέλει να μας αποτρέψει από την υπερβολική αφοσίωση, αγάπη και λατρεία που καλλιεργούμε και προσφέρουμε αφειδώς με όλους τους τρόπους καθ' όλη μας τη ζωή στον εαυτό μας, γιγαντώνοντας έτσι την υπερηφάνειά μας. Είναι, άραγε, τυχαίο ότι «ο Θεός εκκένωσεν εαυτόν;» Μήπως τυχαία είναι η επιλογή Του, το σπήλαιο της Βηθλεέμ, ή ο Γολγοθάς ή οι ευτελισμοί και ο τάφος του Κυρίου; Ασφαλώς αυτά θέλουν να πουν πού οφείλεται η επιλογή Του αυτή, δηλαδή, να διδάξει σε εμάς την πρώτη αρετή της ταπείνωσης, σκοπεύοντας, προφανώς, να μας αφυπνήσει από το λήθαργο της αλαζονείας, της πιο παλαιάς πνευματικής μας νόσου. Γιατί, καθώς φαίνεται, η υπερηφάνεια είναι η αρχή και η αιτία της πτώσης των αγγέλων και των πρωτοπλάστων και σε αυτή την πνευματική αρρώστια ενυπάρχει ο λόγος της μεταπτωτικής πορείας του γένους, που το οδηγεί, δια ποικίλων θλίψεων, στη φθορά και το θάνατο. Και η ανάγκη του ερχομού του

ιδίου του Θεού στη Γη, από φιλανθρωπία, δεν θα υπήρχε αν ο εγωισμός απουσίαζε από τον άνθρωπο. «Η άκρα ταπείνωσης» του Θείου Ναζωραίου, σαν στόχο είχε να εξουδετερώσει την υπερηφάνεια από την ύπαρξη της κορωνίδας των δημιουργημάτων, όπως είναι ο άνθρωπος.

Μια προσέγγιση στα γεγονότα της πτώσης του Αδάμ, ίσως διαφωτίσει τη σκέψη μας καλύτερα, ως προς το εμπόδιο της αληθινής και αιωνίου σωτηρίας μας, όπως είναι ο εγωισμός, για αυτό και το επιχειρούμε.

Το «κατ' εικόνα» διαφοροποιεί, ανάμεσα σε όλα τα κτίσματα, τον άνθρωπο. Εμπεριέχει το αγαθό της ελευθερίας και του αυτεξουσίου να αποφασίζει ο άνθρωπος και να ενεργεί χωρίς να εμποδίζεται και από Αυτόν τον Ίδιο τον Θεό. Αν συνέβαινε το αντίθετο, τότε ο Θεός δεν θα ήταν παρά μια ακόμα εξουσία γήινη. Όπως και ο άνθρωπος θα ήταν ανελεύθερος κάτω από την επιβολή του Δημιουργού του. Το ξύλο, λοιπόν, της γνώσεως στον Παράδεισο ήταν πρόκληση στο αυτεξούσιο δια τον αυτοπροσδιορισμό του ανθρώπου. Ωστόσο, η προαίρεση του ανθρώπου, που του εδόθη δια την ελεύθερη επιλογή του, προέτρεψε τον Αδάμ εις την παρακοή, παρά την ενημέρωση που του έγινε, ότι την ίδια ώρα που θα εγεύετο αυτό τον καρπό, θα πέθαινε πνευματικά, όπως και έγινε: «Εν ή δ' αν ημέρα φάγητε, θανάτω αποθανείσθε» (Γέν. Κεφ. 3). Η σημασία όλου αυτού του γεγονότος, κατά τους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας, περιλαμβάνει, ότι όλα τα δημιουργήματα άνθρωπε είναι δικά σου και ανήκουν στην έρευνά σου. Μόνο μη ψάχνεις να βρεις ποιος είμαι (ποιος είναι ο Θεός). Γιατί τότε ο φόβος σου θα μας ενώνει και όχι η ελευθέρα πίστη σου. Μετά την πτώση του Αδάμ, ο Θεός τον αναζητεί: «Αδάμ, ποῦ εἶ;» Ο Αδάμ απαντά ότι άκουσα τα βήματα των ποδιών σου, Κύριε, και εφοβήθηκα γιατί είμαι γυμνός και κρύφτηκα. Βεβαίως ο Θεός γνώριζε τι είχε γίνει, ότι, δηλαδή, απέβαλε το ένδυμα της αφθαρσίας. Το ερώτημά Του ήταν πρόκληση για να πει την αλήθεια ο Αδάμ και το «Ἡμαρτον Κύριε». Τούτο δεν έγινε. Ο Θεός δεν οργίστηκε, δεν τον ήλεγξε. Απεναντίας

τον προκαλεί και για δεύτερη φορά, λέγοντάς του: «Πόθεν έγνωσ ότι είσαι γυμνός; Ει μη ου εγώ είπον σοι κτλ έφαγες;» Και πάλι ο Αδάμ κρύβει την αλήθεια: «Η γυνή ήν συ μοι έδωκας ηπάτησέ με». Αλλά και πάλι δεν ελέγχει ο Θεός, παρά την προσβολή του Αδάμ προς τον Θεό, αφού του είπε ότι «Συ έφταιξες για την πτώση μου». Αλλά περιμένει ο Θεός μήπως η Εύα φανερώσει επιτέλους την αλήθεια περί την ευθύνη τους με ένα «Ημαρτον Κύριε». Αντί αυτού, όμως, και η Εύα αποφεύγει από εγωισμό να ταπεινώσει τον εαυτό της και απάντησε: «Ο όφης εξηπάτησέ με». Ξεκάθαρα βλέπουμε την ανοχή του Θεού αλλά και την υποταγή των πρωτοπλάστων στην παγίδα του εγωκεντρισμού των. Απαξιώνεται η ενημέρωση και ο Δημιουργός τους και Θεός υπακούοντες σε ένα δημιούργημα τόσο απλό όπως είναι ο όφης. Πείθεται ο Αδάμ στην Εύα. Πραγματώνεται η πτώσις των πρωτοπλάστων, ακολουθεί η απομάκρυνση εκ του Θεού, ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους και πορευόμαστε τόσους αιώνες προς την φθορά και το θάνατο. Χρειάστηκε να γίνει η κάθοδος του Θεού στη Γη και όλα αυτά γιατί δεν βρέθηκε ίχνος μετάνοιας στους δυο πρωτοπλάστους. Ένα «Ημαρτον» παρελείφθη και έφερε όλα τα κακά που συνεχίζονται στη ζωή των κατοίκων της Γης.

Αυτό το «Ημαρτον», αυτή η μετάνοια, αυτά τα δάκρυα απουσιάζουν και σήμερα από όλους μας, με κάποιες εξαιρέσεις. Για το λόγο αυτό η πορεία μας προς την Μεγάλη Τεσσαρακοστή ας ξεκινήσει, αγαπητοί μου, με ειλικρίνεια και αυτογνωσία. Με την επίγνωση των καθημερινών πτώσεών μας, με την ανάληψη της ευθύνης μας για αυτές με τη μετάνοιά μας και τα δάκρυά μας. Αυτά έχουμε όλοι ανάγκη και αν γίνουν, το έλεος του φιλόανθρωπου και πανάγαθου Θεού είναι τόσο κοντά μας για να μας ανακουφίσει με τις όποιες δοκιμασίες μας είτε προσωπικές και τοπικές είτε συλλογικές και παγκόσμιες.

Ευχόμενοι καλή Σαρακοστή, ως οι χειρότεροι όλων σας, διατελούμε με πατρική αγάπη οι ιερείς της ενορίας μας.